

במצותיו וצונו על המילה.

והamberד אומר: אשר קדשו במצותיו וצונו למול את העבדים ולהטיף מהם דם ברית. שאלמלא דם ברית לא נתקיימו שמים וארץ. שנאמרו: "אם לא ברייתי יומם ולילה חוקת שמים וארץ לא שמתי. ברוך אתה ה' כורת הברית".

וזיונו למל את הגרים⁽¹⁰⁾ ולהטיף מהם דם ברית.⁽¹¹⁾ שאלמלא דם ברית לא נתקיימו שמים וארץ. שנאמרו: "אם לא ברייתי יומם ולילה חוקת שמים וארץ לא שמתי. ברוך אתה ה' כורת הברית".

המל את העבדים אומר: אשר קדשו

הדרן על רבי אליעזר דמילה

10. עיין תוס' פסחים ז ב ד"ה לא סני.

ובמהרש"א שם שהקשה מדוע מברכיהם "למול" ולא "על המילה"?

ובבואר הגולה סי' רס"ח סע"י ה' כתוב שהו כדרעת הרמב"ם שמילת הגר מוטלת על כל ישראל.

11. המאירי הביא יש מפרשים שמה שנאמר למול ולהטיף, לצדדין נאמר. כלומר "למול" אם אינם נמולים. "וילhetif" אם הם נימולים. והמאירי כתוב שנראה שمبرך לכלם את שניהם. ומפני שחילק מהם נמולים תקנו נוסח זה לכלם. עי"ש עוד.

דמן דאמר הכי או הכי לא משתבש. פתחי תשובה.

9. עיין בדבר אברהם [חלק ב' כה א] וכן בשפ"א שהקשו היכן ציינו למל את הגרים? [הפסוק שהביאו החוספות הוא רק על עבדים]. עיין בדבר שמואל פסחים ז ב שהביא מדברי הרוב"ד בספרו "בעל הנפש" שכח לגביו טבילה גרים: והיכן ציינו? ומתירץ, מ"זאת הנפש אשר עשו בחורן". שהגרים שגירום מעלה עליהם כאלו בראשם. ותירוץ זה שייך גם לגביה מילה.